

Sygn. akt VI P 228/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w W. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Iwona Dziegielewska
Ławnicy:	Danuta Ptaszyńska, Lucyna Lipińska
Protokolant:	Joanna Kalinowska

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa G. W.

przeciwko

pożwanemu Urzędowi Gminy J.

o odszkodowanie i wynagrodzenie

1.w zakresie roszczenia o wynagrodzenie za skrócony okres wypowiedzenia postępowanie umarza;

2.zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 29.833,00 zł(dwadzieścia dziewięć tysięcy osiemset trzydzieści trzy złote) tytułem odszkodowania za nieuzasadnione rozwiązanie umowy o pracę wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia 6 października 2015 r. do dnia zapłaty;

3.wyrokowi w punkcie 2 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do wysokości kwoty 9.961,00 zł (dziewięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt jeden złotych);

4. zasądza od pozwanego na rzecz powódki 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

5. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego kwotę 1492,00 zł (jeden tysiąc czterysta dziewięćdziesiąt dwa złote) tytułem opłaty od pozwu, od której uiszczenia powódka była zwolniona.

UZASADNIENIE

W dniu 11 czerwca 2015 roku (data prezentaty) powódka G. W. wniosła pozew przeciwko Urzędowi Gminy J. o przywrócenie do pracy na dotychczasowym stanowisku pracy oraz przy zachowaniu dotychczasowych warunków płacy i pracy oraz zasądzenie wynagrodzenia w przypadku zastosowania krótszego okresu wypowiedzenia, zgodnie z art. 49

k.p., a także zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania według norm przepisanych (pozew k. 1-2).

W uzasadnieniu wskazała, iż była zatrudniona na stanowisku sekretarza gminy. W toku wykonywania obowiązków pracodawca nie zgłaszał uwag co do sposobu świadczenia pracy przez powódkę. Powódka wykonywała zlecone zadania i realizowała stawiane przez pozwanego cele, wykazując się przy tym inicjatywą i zaangażowaniem w rozwój Gminy. W dniu 2 czerwca 2015 roku powódka otrzymała pismo stanowiące oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia. Jako przyczynę rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia pracodawca wskazał niewłaściwe wykonywanie oraz ciężkie naruszenie przez powódkę w latach 2010-2013 obowiązków Naczelnika Wydziału Inwestycji i (...) określonych w przekazanym powódce w dniu 20 stycznia 2010 roku zakresie obowiązków. Naruszenie to miało nastąpić podczas realizacji inwestycji Centrum (...) w C.. W treści przedmiotowego pisma, w ocenie powódki zawarto lakonicznie wyliczenie zaniedbanych obowiązków. Zdaniem powódki wskazana przyczyna jest dla niej niezrozumiała, a ponadto nie jest konkretna, ani też prawdziwa. Powódka wskazała, iż nie miało miejsce zdarzenie podane w rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia. Ponadto powódka podkreśliła, iż pismem z dnia 4 listopada 2013 roku została awansowana na wyższe stanowisko – Sekretarza Gminy, a awans wewnętrzny może objąć pracownika samorządowego, który wykazuje inicjatywę w pracy i sumiennie wykonuje swoje obowiązki. Powódka w latach 2010 – 2013 otrzymała także liczne nagrody finansowe oraz dodatki wynikające ze złożoności i ilości wykonywanych obowiązków. Tym bardziej więc przyczyna rozwiązania umowy o pracę wskazana w oświadczeniu pracodawcy jest dla powódki niezrozumiała i krzywdząca (pozew k. 2-4).

Pismem procesowym z dnia 3 września 2015 roku powódka zmodyfikowała powództwo w ten sposób, iż zamiast o przywrócenie do pracy i zasądzenie wynagrodzenia przewidzianego w art. 49 k.p., wniosła o zasądzenie odszkodowania odpowiadającego kwocie trzymiesięcznego wynagrodzenia za pracę w kwocie 29 883 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie powódka podtrzymała żądania pozwu (pismo k. 25).

W odpowiedzi na pozew z dnia 21 października 2015 roku (data prezentaty) pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych (odpowiedź na pozew k. 31-32).

W uzasadnieniu wskazał, iż nawet pracownik, wobec którego wcześniej nie były zgłaszane zastrzeżenia, może dopuścić się czynu bądź zaniechania noszącego znamiona naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych. W ocenie pozwanego okoliczności wskazane w piśmie rozwiązującym umowę o pracę z dnia 29 maja 2015 roku znajdują odzwierciedlenie w przytoczonych przez pozwanego dokumentach. Okoliczności te miały miejsce w czasie gdy powódka bądź bezpośrednio kierowała działem odpowiedzialnym za nadzór nad przedmiotową inwestycją bądź wówczas, gdy nadzór ten leżał w jej gestii z innych przyczyn wynikających z pełnionej funkcji. W toku przeprowadzonym działań wewnętrznych zaczęły ujawniać się okoliczności, które ostatecznie doprowadziły do podjęcia decyzji wyartykułowanej przez pozwanego w piśmie z dnia 29 maja 2015 roku, dopiero wówczas powódka powróciła do pracy po kilkumiesięcznym zwolnieniu lekarskim (odpowiedź na pozew k. 32-33).

Na terminie rozprawy w dniu 18 maja 2016 roku powódka cofnęła roszczenie o wynagrodzenie na podstawie art. 49 k.p., podtrzymała roszczenie o odszkodowanie w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty oraz wniosła o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według załączonego przez pełnomocnika spisu kosztów. Pełnomocnik powódki na podstawie załączonego spisu kosztów wniósł o zasądzenie kwoty 3 460 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego. Do spisu kosztów dołączył potwierdzenia przelewu na wskazaną kwotę, stanowiącą wynagrodzenia pełnomocnika za reprezentowanie w sprawie (protokół k. 156; spis kosztów k. 154; potwierdzenie przelewów k. 155).

W dalszym toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska w niezmienionym kształcie (protokół k. 157).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka G. W. była zatrudniona w Urzędzie Gminy J. początkowo na podstawie umowy o pracę z dnia 2 lutego 2009 roku na czas określony do dnia 31 marca 2009 roku w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku Naczelnika Wydziału Inwestycji i (...). Następnie w dniu 1 kwietnia 2009 roku strony zawarły umowę o pracę na czas nieokreślony na tożsamym stanowisku w pełnym wymiarze czasu pracy. Pismem z dnia 4 listopada 2013 roku powódka została awansowana na stanowisko Sekretarza Gminy w Urzędzie Gminy J.. Wynagrodzenie powódki za ostatnie 3 miesiące obliczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 29 883 zł (umowa k. 4; umowa k. 7; pismo k. 44 akt osobowych; zaświadczenie k. 73).

Do zadań powódki jako Sekretarza Gminy należało m. in.:

- nadzór nad zapewnieniem warunków organizacyjnych i technicznych sprawnego funkcjonowania (...),
- realizacja zadań (...) oraz stworzenie bezpiecznych i higienicznych warunków pracy,
- wdrażanie nowoczesnych metod organizacji,
- zapewnienie prawidłowego publikowania aktów prawa miejscowego,
- przygotowywanie odpowiedzi na kierowane do wójta interpelacje i wnioski radnych i Komisji,
- współpraca z sołtysami i organizacja zebrań wiejskich,
- wydawanie decyzji administracyjnych w indywidualnych sprawach z zakresu administracji publicznej, w zakresie upoważnień udzielonych przez wójta,
- reprezentowanie Gminy J. w czasie uroczystości i spotkań oficjalnych w zakresie uzgodnionym z wójtem (zakres obowiązków k. 52 akt osobowych).

W okresie od 2006 roku do 4 grudnia 2014 roku mandat wójta Gminy J. sprawowała O. M.. W wyniku wyborów przeprowadzonych w dniu 30 listopada 2014 roku wójtem Gminy J. został J. C. (zeznania O. M. k. 103 e-protokół (...):14:19-00:58:07; zaświadczenie k. 71v-72).

Na podstawie konkursu ogłoszonego w 2009 roku przez Gminę J. został wybrany wykonawca projektu Centrum (...) w C.. Dokumentacja projektowa zakładała budowę kompleksu składającego się z budynków Gimnazjum, S. gimnastycznej, Szkoły Podstawowej oraz boiska. Wartość wszystkich projektów wynosiła 2 344 616,96 zł. W dniu 14 kwietnia 2010 roku uzyskano pozwolenie na budowę pierwszego etapu budynku Szkoły Podstawowej. Wójt O. M. zatrudniła doradcę wójta ds. budowy szkoły podstawowej i hali sportowej – J. K.. Posiadał on uprawnienia budowlane, był inspektorem nadzoru. W sierpniu 2014 roku nastąpił odbiór inwestycji (protokół kontroli k. 41v; zeznania powódki k. 134-135 – e-protokół (...):05:14-01:40:01).

W okresie od 3 lutego 2015 roku do 1 czerwca 2015 roku nieprzerwanie powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim (świadczenie pracy k. 3 akt osobowych; oświadczenie powódki na rozprawie w dniu 11.01.2016 r. – k. 104 – e-protokół (...):34:12-01:35:40).

W dniu 2 czerwca 2015 roku powódka otrzymała oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia datowane na dzień 29 maja 2015 roku. Jako przyczynę wypowiedzenia pracodawca wskazał niewłaściwe wykonywanie przez powódkę obowiązków, w latach 2010-2013, ciężkie naruszenie obowiązków Naczelnika Wydziału Inwestycji i (...) określonych w przekazanej powódce w dniu 20 stycznia 2010 roku zakresie obowiązków, podczas realizacji inwestycji – Centrum (...) w C., tj.:

- 1) nienależyte egzekwowanie obowiązków od inspektora nadzoru ww. inwestycji,
- 2) nienależyty udział bądź brak udziału w komisji odbiorowej ww. inwestycji,

- 3) brak właściwej koordynacji rozliczenia ww. inwestycji,
- 4) brak właściwego nadzoru nad rozliczeniem ww. inwestycji.,

wskutek czego na terenie ww. inwestycji przebywali podwykonawcy niezgłoszeni do zamawiającego we właściwym trybie, którzy obecnie kierują wobec Gminy roszczenia o zapłatę wynagrodzenia za wykonane roboty budowlane (rozwiązanie umowy o pracę k. 1 akt osobowych; zeznania powódki k. 134-135 – e-protokół (...):05:14-01:40:01).

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie wyżej wskazanych dokumentów zgromadzonych w aktach sądowych i aktach osobowych w zakresie opisanym wyżej z przywołaniem odpowiednich kart akt sprawy. Autentyczność i treść dokumentów stanowiących podstawę ustalenia stanu faktycznego, nie była kwestionowana przez żadną ze stron, toteż Sąd uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy.

Zeznania świadków O. M. k. 103 – e-protokół (...):14:19-00:58:07, W. K. k. 103-104 – e-protokół (...):58:47-01:10:50, I. W. k. 104 – e-protokół (...):11:05-01:33:03, L. G. k. 134 – e-protokół (...):04:27-01:01:44 oraz zeznania powódki k. 134-135 – e-protokół (...):05:14-01:40:01 stanowiły podstawę ustaleń faktycznych Sądu w zakresie przebiegu realizacji inwestycji budowy Centrum (...) w C.. Sąd wobec poczynionych ustaleń, nie przeprowadzał postępowania dowodowego w zakresie ustalania zasadności przyczyn wskazanych w rozwiązaniu umowy o pracę. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka O. M. co do okoliczności dat realizowania inwestycji budowy Centrum (...) w C. oraz okresu sprawowania przez nią mandatu wójta. Sąd przyjął za podstawę ustaleń faktycznych zeznania powódki w zakresie daty odbioru inwestycji oraz daty otrzymania pisma rozwiązującego umowę o pracę. Ponadto świadkowie W. K., I. W. oraz L. G. nie posiadali wiedzy co do okoliczności rozwiązania z powódką umowy o pracę i dat powzięcia przez pracodawcę wiadomości o wskazanych przez niego w oświadczeniu przyczynach rozwiązania umowy o pracę, dlatego ich zeznania nie mogły być podstawą ustaleń faktycznych w tym zakresie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako zasadne zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności przedmiotem ustalenia Sądu było stwierdzenie czy oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia nastąpiło z naruszeniem przepisów o wymogach formalnych takiego oświadczenia, a w następnej kolejności Sąd ustalał zasadność rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 52 k.p.

W oświadczeniu pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę z bez wypowiedzenia powinna być wskazana przyczyna uzasadniająca rozwiązanie umowy (art. 30 § 4 k.p.).

Prawidłowe rozwiązanie umowy o pracę wymaga zarówno istnienia przyczyny, jak i wskazania jej w piśmie pracodawcy o rozwiązaniu. W pierwszej kolejności należy zbadać, czy rozwiązanie jest zgodne z prawem, czyli czy spełnia wymogi formalne. Dopiero po stwierdzeniu przez Sąd poprawności oświadczenia od strony formalnej, aktualizuje się konieczność badania tego, czy rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło z zachowaniem wymogów określonych w art. 52 k.p. Zgodnie z art. 30 § 3-5 k.p., rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia dokonywane przez pracodawcę powinno mieć formę pisemną, wskazywać przyczynę rozwiązania oraz zawierać pouczenie o prawie odwołania do sądu pracy.

W przedmiotowej sprawie rozwiązanie umowy o pracę nie zawierało pouczenia o prawie odwołania do sądu pracy. Zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego, które per analogiam można zastosować również w przypadku rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, przyjmuję się, iż brak pouczenia o przysługującym pracownikowi prawie odwołania do sądu pracy nie wpływa na skuteczność dokonanego wypowiedzenia, jedynie może stanowić, zgodnie z art. 264 § 1 k.p. okoliczność usprawiedliwiającą przekroczenie terminu do wniesienia odwołania (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2000 roku, I PKN 117/00, LEX nr 53810). Ponadto oświadczenie woli o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia dokonane zostało w formie pisemnej. W piśmie również zostały wskazane przyczyny rozwiązania umowy o pracę.

Zgodnie z art. 52 § 1 pkt 1 k.p. pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych. Rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 52 kodeksu pracy jest przypadkiem szczególnym, i nie każde naruszenie przez pracownika obowiązków może stanowić podstawę rozwiązania stosunku pracy w tym trybie. Musi to być naruszenie podstawowych obowiązków, spowodowane przez pracownika świadomie. Pracodawca rozwiązując z pracownikiem umowę o pracę bez wypowiedzenia ma obowiązek wskazania jakich ciężkich naruszeń swoich podstawowych obowiązków pracownik się dopuścił. Ciążący na pracodawcy obowiązek wskazania przyczyny w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika oznacza, że powinna być ona określona w sposób, który jednoznacznie wskazuje, na czym w opinii pracodawcy polega wina pracownika (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 1999 r. I PKN 444/99, OSNP 2001/9 poz. 313).

W myśl § 2 w/w przepisu rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika nie może nastąpić po upływie 1 miesiąca od uzyskania przez pracodawcę wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy. Jest to wymóg formalny, którego naruszenie skutkować będzie uznaniem, że rozwiązanie umowy o pracę naruszało przepisy o rozwiązywaniu umów o pracę i zasądzeniem odszkodowania na podstawie art. 56 § 1 k.p., w myśl którego pracownikowi, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie.

Zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2000 r., I PKN 590/99, LEX nr 48774, przewidziany w art. 52 § 2 k.p. miesięczny termin do złożenia oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia rozpoczyna bieg od zawiadomienia o przyczynie uzasadniającej to rozwiązanie osoby lub organu zarządzającego zakładem w imieniu pracodawcy lub innej osoby upoważnionej do dokonywania w imieniu pracodawcy czynności prawnych z zakresu prawa pracy.

W myśl utrwalonego orzecznictwa i doktryny przepis art. 52 § 2 k.p. ustala termin niezwłocznego rozwiązania umowy o pracę z winy pracownika od czasu uzyskania przez pracodawcę dostatecznie skonkretyzowanych i sprawdzonych wiadomości. Wiadomości uzyskane przez pracodawcę nie obejmują jedynie strony przedmiotowej negatywnego działania pracownika, lecz również dostateczną wiedzę o ciężarze naruszenia podstawowych obowiązków (vide wyrok SN z dnia 4 kwietnia 2000 r. I PKN 578/99, LEX nr 48769). Przepis art. 52 § 2 k.p. nie określa dokładnie na czym ma polegać wiadomość o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy o pracę. Zgodnie z orzecznictwem wyrażenie to należy rozumieć wiadomości na tyle sprawdzone, aby pracodawca mógł nabrać uzasadnionego przekonania o nagannym postępowaniu danego pracownika (vide wyrok SN z dnia 28 października 1976 r., I PRN 74/76, LEX nr 12443). Pracodawca rozwiązując z pracownikiem umowę w trybie art. 52 k.p. podejmuje czynność, za którą ponosi odpowiedzialność, zwłaszcza w razie braku okoliczności uzasadniającej takie rozwiązanie. Zarówno więc w interesie pracownika jak i własnym musi mieć możliwość sprawdzenia uzyskanych informacji o zachowaniu się pracownika i możliwość ich weryfikacji, zwłaszcza gdy pochodzą one z zewnątrz. Jeżeli pracodawca dokonuje sprawdzenia uzyskanej informacji w sposób niezwłoczny i sprawnie, to nie można mu zarzucić błędu w stosowaniu omawianego przepisu. Termin określony w art. 52 § 2 k.p. rozpoczyna bieg od zakończenia podjętego niezwłocznie i sprawnie przeprowadzonego wewnętrznego postępowania sprawdzającego uzyskane przez pracodawcę wiadomości o niewłaściwym postępowaniu pracownika (vide wyrok SN z dnia 26 marca 1998 r., I PKN 5/98, LEX nr 35305).

Przekładając powyższe na grunt niniejszej sprawy, w ocenie Sądu pracodawca naruszył termin określony w art. 52 § 2 k.p. Pracodawca nie wykazał daty, a nawet okresu, w którym dowiedział się o przyczynach uzasadniających rozwiązanie z powódką umowy o pracę. Rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia wymaga, aby wskazane przyczyny były aktualne, a z oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę powinno wynikać, że pracodawca niezwłocznie zastosował ten tryb. W niniejszej sprawie osobę bezpośrednio przełożoną nad powódką był Wójt Gminy J. i to od daty powzięcia wiadomości przez wójta należało liczyć termin do złożenia oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę. W grudniu 2014 roku nastąpiła zmiana personalna na stanowisku wójta Gminy J.. Inwestycję, którą wskazano w rozwiązaniu umowy o pracę prowadził poprzedni wójt, za którego kadencji również dokonano odbioru obiektu.

W tym miejscu warto podkreślić, iż zmiana w składzie osobowym organu zarządzającego jednostką organizacyjną (pracodawcą) nie powoduje rozpoczęcia na nowo biegu terminu z art. 52 § 2 k.p. (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2002 r., I PKN 389/01, LEX nr 100014). Przyczyny wskazane w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy bez wypowiedzenia dotyczyły okresu od 2010 do 2013 roku, a rozwiązanie umowy wręczono powódce 2 czerwca 2015 roku. Pozwany wskazywał, iż uchybienia zostały wykazane przez nowe władze Gminy po wyborach samorządowych. Nawet gdyby przyjąć, iż po objęciu mandatu przez wójta i zapoznaniu się przez niego ze stanem inwestycji, w ocenie Sądu złożenie powódce oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia pod koniec maja 2015 roku i tak nastąpiło z uchybieniem przepisu art. 52 § 2 k.p. Pozwany również podnosił, iż wręczył powódce oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę dopiero po je powrocie do pracy po kilkumiesięcznym zwolnieniu lekarskim. Tryb rozwiązania umowy o pracę przewidziany w art. 52 k.p. umożliwia złożenie oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy nawet w czasie przebywania pracownika na zwolnieniu lekarskim (zob. wyrok SN z dnia 27 września 1983 r., I PRN 108/83, LEX nr 14620). Odnosząc się również do załączonych do akt sprawy protokołów kontroli Komisji Rewizyjnej dotyczących przedmiotowej inwestycji, należy zważyć, iż protokoły te zostały sporządzone we wrześniu 2015 roku, czyli po rozwiązaniu z powódką umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Sąd uznając, że pozwany nie dochował jednomiesięcznego terminu do rozwiązania z powódką umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 k.p. nie prowadził postępowania dowodowego pod kątem zasadności rozwiązania z powódką umowy o pracę w zastosowanym przez pozwanego trybie. W ocenie Sądu przesądzenie tego faktu czyni bezcelowym badanie zasadności przyczyn rozwiązania, które ponadto są bardzo ogólnikowe.

Zgodnie z art. 58 k.p. odszkodowanie, o którym mowa w art. 56 k.p., przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia. Jeżeli rozwiązano umowę o pracę, zawartą na czas określony albo na czas wykonania określonej pracy, odszkodowanie przysługuje w wysokości wynagrodzenia za czas, do którego umowa miała trwać, nie więcej jednak niż za 3 miesiące. Powódka była zatrudniona na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, od 1 kwietnia 2009 roku, a zgodnie z art. 36 § 1 pkt 3 powódce przysługiwał trzymiesięczny okres wypowiedzenia umowy. Dlatego Sąd zasądził kwotę 29 833 zł tytułem odszkodowania za nieuzasadnione rozwiązanie umowy o pracę, odpowiadającą wynagrodzeniu powódki za trzymiesięczny okres wypowiedzenia wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 6 października 2015 roku do dnia zapłaty. Sąd zasądził odsetki od dnia 6 października 2015 roku, tj. od dnia doręczenia pozwu, zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego (zob. wyrok SN z dnia 12 stycznia 2010 roku, I PK 139/09, LEX nr 583741).

Na terminie rozprawy w dniu 18 maja 2016 roku powódka cofnęła powództwo w zakresie roszczenia o wynagrodzenie z art. 49 k.p. Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa (art. 203 § 4 k.p.c.). Instytucja cofnięcia pozwu ma zastosowanie również w przypadku częściowego cofnięcia żądania. Natomiast zgodnie z art. 469 k.p.c. sąd uzna zawarcie ugody, cofnięcie pozwu, sprzeciwu lub środka odwoławczego oraz zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia za niedopuszczalne także wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika lub ubezpieczonego. W ocenie Sądu cofnięcie przez powódkę wskazanego roszczenia nie narusza słusznego interesu pracownika, nie jest sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego i nie zmierza do obejścia prawa. Wobec powyższego Sąd na podstawie art. 203 § 1 i 4 k.p.c. w zw. z art. 355 k.p.c. i art. 469 k.p.c. umorzył postępowanie w zakresie roszczenia o wynagrodzenia za skrócony okres wypowiedzenia.

Zgodnie z art. 477² § 1 k.p.c., zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy, sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nieprzekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika. Wobec powyższego, Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 9 961 zł.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z ogólną regułą odpowiedzialności za wynik sprawy, na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 ust. 2 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002

roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.). Pełnomocnik powódki wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 3460 zł według dołączonego do akt sprawy spisu kosztów. Z dołączonego spisu kosztów wynika, iż dochodzona przez pełnomocnika powódki kwota stanowi wynagrodzenie jakie przysługuje adwokatowi za prowadzenie niniejszej sprawy, zgodnie z ustaleniami poczynionymi z klientem. Jak wynika z § 1 ww. rozporządzenia, określenie wysokości wynagrodzenia pełnomocnika w rozmiarze nie niższym od minimalnej i nie wyższym od maksymalnej stawki, uwzględniać powinno niezbędny nakład pracy pełnomocnika, a także charakter sprawy i wkład pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Nie ma przeszkód, by strona korzystająca z pomocy adwokata umówiła się, przy zastosowaniu kryteriów określonych w § 3 ww. rozporządzenia, na opłatę w wyższej wysokości od minimalnej stawki opłaty przewidzianej za pomoc prawną dla danego rodzaju sprawy. W takim przypadku, wysokość umówionego wynagrodzenia nie jest wiążąca dla sądu przy dokonywaniu rozliczenia kosztów procesu (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2012 roku, IV CZ 107/11, LEX nr 1168556; wyrok SN z dnia 5 września 2012 roku, IV CZ 47/12, LEX nr 1227194). Przekładając powyższe na grunt niniejszej sprawy, Sąd dokonując rozliczeń kosztów procesu przy ustalaniu kwoty wynagrodzenia pełnomocnika powódki za podstawę przyjął przepisy ww. rozporządzenia w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. W ocenie Sądu nakład pracy pełnomocnika i charakter sprawy uzasadniał zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w wysokości sześciokrotnej stawki minimalnej, tj. w kwocie 360 zł. W uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 24 lutego 2011 r., I PZP 6/10 (OSNP 2011 nr 21-22, poz. 268) przyjęto, że podstawę zasądzenia przez sąd opłaty za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego w sprawie ze stosunku pracy o odszkodowanie, o którym mowa w art. 56 § 1 w zw. z art. 58 k.p., stanowi stawka minimalna określona w § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia. Natomiast zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2012 r., II PZ 3/12, LEX nr 1168871 argumentacja prawna przedstawiona w przytoczonej uchwale ma zastosowanie w jednakowym stopniu do wynagrodzenia adwokatów i radców prawnych oraz do spraw o odszkodowanie dochodzone na podstawie art. 56 § 1 w związku z art. 58 k.p. albo na podstawie art. 45 § 1 w związku z art. 47¹ k.p. Dlatego Sąd w niniejszej sprawie, zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego wyrównał stawkę zastępstwa procesowego w sprawie o odszkodowanie ze stawką w sprawach o przywrócenie do pracy.

Ponadto powódka jako pracownik wnoszący odwołanie do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych nie miała obowiązku uiszczać kosztów sądowych (art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – tekst jednolity Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 ze zm.). Natomiast zgodnie z art. 113 ust. 1 ww. ustawy o kosztach, kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. W niniejszej sprawie powódka nie miał obowiązku uiszczenia opłaty sądowej od pozwu, ustalonej zgodnie z art. 13 ust. 1 ww. ustawy (5% z zasądzonej kwoty 29 833 zł), dlatego Sąd obciążył stronę pozwaną kwotą 1 492 zł tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powódka była zwolniona.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji.